

Nasarudin bin Mohd Nopiah lwn Pendakwa Raya

MAHKAMAH RAYUAN (PUTRAJAYA) — RAYUAN JENAYAH NO
K-05-160 TAHUN 2011
AZAHAR MOHAMED, MOHTARUDIN BAKI DAN ROHANA YUSUF
HHMR
15 OGOS 2014

*Keterangan — Saksi — Demeanour saksi — Dapatan hakim bicara mengenai
demeanour — Sama ada wajar diganggu oleh mahkamah rayuan*

*Prosedur Jenayah — Rayuan — Dapatan fakta — Dapatan fakta oleh hakim
bicara — Sama ada wajar diganggu oleh mahkamah rayuan*

*Undang-Undang Jenayah — Akta Dadah Berbahaya 1952 — s 39B(1)(a)
— Pengedaran — 381g kanabis — Rayuan terhadap sabitan dan hukuman
— Perayu ditangkap semasa cuba melarikan diri dengan beg plastik
mengandungi dadah — Sama ada rantaian keterangan terputus apabila laporan
polis tidak menyebut adanya agent provocateur — Sama ada keterangan
mengatakan beg plastik terkoyak tidak selari dengan laporan kimia yang tidak
menyebut tentang beg plastik terkoyak — Sama ada terdapat percanggahan
keterangan mengenai dadah terlilit di tangan perayu — Sama ada mens rea gagal
dibuktikan*

SP3 dan SP4 sebagai 'agent provocateur' telah dikenalkan kepada perayu oleh seorang sumber untuk tujuan membeli bekalan dadah. Lanjutan daripada perbincangan, perayu telah meminta SP3 mengekori kereta Range Rover ('kereta tersebut') yang dinaiki oleh perayu bersama seorang pemandu untuk tujuan menyerahkan bekalan dadah tersebut. Apabila kereta tersebut berhenti di depan sebuah kedai, pasukan serbuan telah menahan kereta tersebut. Perayu telah berlari keluar membawa satu beg plastik hijau di tangan kanannya. Semasa cuba melarikan diri, perayu terjatuh ke dalam longkang dan telah diberkas. Plastik hijau tersebut masih terlilit di tangan kanan perayu pada masa itu. Plastik hijau tersebut didapati mengandungi kanabis seberat 381g. Perayu telah dituduh dengan kesalahan mengedar di bawah s 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 ('ADB'). Perayu di dalam pembelaannya menyatakan bahawa dia telah hanya mengikut kawannya menaiki kereta tersebut; dan apabila kereta itu berhenti perayu terdengar sergahan yang kuat iaitu jeritan 'Hoi!' yang menjadikan perayu terkejut dan dia terus meluru ke tepi longkang dan terjatuh ke dalamnya. Menurut perayu beg plastik tersebut telah kemudiannya

- A dijumpai di dalam kereta tersebut. Perayu menafikan membawa dadah dan menafikan yang dadah itu adalah kepunyaannya. Perayu telah didapati bersalah dan disabitkan dengan pertuduhan serta telah dijatuhkan hukuman mati. Perayu merayu terhadap keseluruhan keputusan tersebut atas alasan: (i)
- B rangkaian keterangan terputus apabila laporan polis tidak menyebut adanya agent provocateur; (ii) keterangan mengatakan beg plastik yang dikatakan terkoyak tidak selari dengan laporan kimia yang tidak menyebut tentang beg plastik terkoyak; (iii) terdapat percanggahan keterangan mengenai dadah terlilit di tangan perayu; dan (iv) bahawa 'mens rea' telah gagal dibuktikan.
- C **Diputuskan**, menolak rayuan dan mengesahkan sabitan dan hukuman:
- (1) YA hakim perbicaraan telah dengan betulnya membuat satu inferens tentang pengetahuan perayu tentang dadah berlandaskan juga bahawa terdapat perbincangan antara perayu dengan SP3 untuk urusan jual beli dadah dan reaksi perayu melarikan diri ketika diserbu oleh pihak polis (lihat perenggan 17).
- D
- (2) Terdapat keterangan jelas dan terus tentang pengedaran dadah mengikut apa yang ditakrifkan di bawah s 2 ADB kerana wujudnya urusan jual beli antara perayu dan SP3. Keterangan SP3 sebagai *agent provocateur* adalah kompeten dan diterima pakai di bawah s 40A ADB. Perjanjian yang dicapai tentang penyerahan dadah yang merupakan inti pati penting untuk membuktikan pengedaran secara jual beli di bawah s 2 ADB telah juga terbukti (lihat perenggan 18).
- E
- (3) Dapatan YA hakim bicara tentang wujudnya kes prima facie adalah berdasarkan dapatan fakta. Mahkamah di peringkat rayuan mempunyai bidang kuasa terhad untuk campur tangan di dalam dapatan fakta YA hakim perbicaraan, kecuali terdapatnya kekhilafan yang boleh dirayukan (lihat perenggan 19).
- F
- G (4) Laporan polis bukanlah satu keterangan substantif. Laporan polis bukanlah boleh dianggap satu ensaiklopedia yang seharusnya mengandungi segala fakta kes. Ia juga tidak menentukan permulaan dan pengakhiran sesuatu kes. Keterangan di mahkamah oleh semua saksi pendakwaan jelas membuktikan penglibatan agent provocateur (lihat perenggan 20).
- H
- (5) Tiada percanggahan keterangan antara saksi-saksi. Sekiranya terdapat percanggahan, ianya adalah satu perkara remeh yang mengikut tabiat manusia lazimnya berlaku. Tidaklah menjadi satu perkara yang aneh begi SP3 dan SP4 untuk tidak menyebut sama ada perayu lari bersama dengan beg plastik P20. Apa yang penting ialah bila perayu ditangkap ketika jatuh ke dalam longkang, P20 ada bersamanya. Begitu juga mengenai sama ada beg plastik itu terkoyak atau tidak. Walaupun ahli kimia tidak menyebut perkara ini di dalam laporannya mahupun dalam
- I

keterangannya, ianya tidak mempunyai apa-apa kesan terhadap kes pendakwaan. Lagipun apa yang penting dalam laporan kimia dan keterangan ahli kimia ialah ujian beliau tentang dadah tersebut. Tidak terputusnya rangkaian keterangan kes pendakwaan semata-mata di atas alasan terdapatnya percanggahan yang begitu remeh (lihat perenggan 23 & 25).

A

B

- (6) YA hakim perbicaraan telah dengan jelas menghuraikan dapatan tentang milikan serta pengetahuan perayu apabila dadah ditemui terlilit di tangannya. Perayu mempunyai milikan serta pengetahuan tentang dadah tersebut (lihat perenggan 26).

C

- (7) Pembelaan perayu adalah penafian semata-mata dan ianya satu pembelaan yang gagal menimbulkan keraguan munasabah terhadap kes pendakwaan. Lagipun 'demeanour' perayu semasa memberi keterangan adalah didapati meragukan oleh YA hakim perbicaraan. Dapatan YA hakim tentang 'demeanour' saksi juga adalah satu dapatan yang tidak wajar diganggu oleh mahkamah di peringkat rayuan (lihat perenggan 27).

D

[English summary]

SP3 and SP4, as agent provocateurs, were introduced to the appellant by a source for the purpose of purchasing drugs supply. Following the discussion, the appellant requested SP3 to tail a Range Rover ('the car') driven by the appellant together with a driver for the purpose of handing over the drugs supply. When the car stopped in front of a shop, the ambush party stopped it. The appellant ran out while carrying a green plastic bag in his right hand. In an attempt to flee, the appellant fell into the drain and was arrested. The green plastic bag was still coiled around his right hand at the material time. The green plastic bag was found to contain 381g of cannabis. The appellant was charged for the offence of trafficking under s 39B(1)(a) of the Dangerous Drugs Act 1952 ('the DDA'). The appellant, in his defence, stated that he was only following his friend on the car; and when then car stopped, the appellant heard a loud exclaim of 'Hoi!' which startled him and he rushed by the side of a drain and fell into it. According to the appellant, the green plastic bag was later found in the car. The appellant denied carrying the drugs and denied that they belonged to him. The appellant was found guilty and was convicted for the offence and was sentenced to death. The appellant appealed against the decision wholly on the grounds that the chain of evidence was broken when the police report failed to mention there were agent provocateurs; the evidence stated that the green plastic bag was torn, inconsistent with the chemist report which made no mention of a torn plastic bag; there was inconsistency regarding the evidence that there were drugs coiled around the appellant's hand; and that there was failure to prove mens rea.

E

F

G

H

I

Held, dismissing the appeal and affirming the conviction and sentence:

- A** (1) The trial judge had correctly made an inference on the appellant's knowledge of the drugs based on the evidence that there was a discussion between the appellant and SP3 for a sale and purchase transaction and the appellant's reaction of fleeing when ambushed by the police (see para 17).
- B** (2) There was clear and direct evidence of the trafficking of drugs based on what is defined under s 2 of the DDA as there was a sale and purchase transaction between the appellant and SP3. SP3's evidence as an agent provocateur was competent and admissible under s 40A of the DDA. The agreement reached on the handing over of the drugs, an essence vital to prove trafficking by way of sale and purchase, was also proven (see para 18).
- C**
- D** (3) The finding of the trial judge that there was a prima facie case was based on finding of facts. The court at appellate stage has limited jurisdiction to interfere in the trial judge's finding except when there was an appealable error (see para 19).
- E** (4) The police report was not a substantive evidence. A police report is not one that could be regarded as an encyclopedia which should contain every facts of the case. It also does not determine the commencement or the closing of a case. Evidence in court by all the prosecution witness clearly established the involvement of agent provocateurs (see para 20).
- F** (5) There was no inconsistency of evidence between the witnesses. If there was inconsistency, it was frivolous based on human nature which often takes place. It was not strange for SP3 and SP4 to not mention whether the appellant ran together with the P20 plastic beg or not. What was important was when he was arrested after falling into the drain, P20 was with him. The same applied to whether the plastic beg was torn or not. Even though the chemist did not mention this in his report nor evidence,
- G** it did not have any implications on the prosecution's case. Furthermore, what was important in the chemist report and evidence was his test on the drugs. The chain of evidence did not break merely on the reason that there was a frivolous inconsistency (see paras 23 & 25).
- H** (6) The trial judge had clearly elaborated on the finding of the appellant's possession and knowledge when the drugs were found coiled around his hand. The appellant had possession and knowledge of the said drugs (see para 26).
- I** (7) The appellant's defence was a mere denial and one that failed to raise any reasonable doubt on the prosecution's case. In addition to that, the appellant's demeanor while giving evidence was found to be doubtful. The trial judge's finding on the demeanor of a witness was also a finding that should not be disturbed by a court at appellate stage (see para 27).]

Nota-nota

Untuk kes mengenai demeanour saksi, lihat 7(2) *Mallal's Digest* (4th Ed, 2013 Reissue) perenggan 3216.

Untuk kes-kes mengenai dapatan fakta prosedur jenayah, lihat 5(1) *Mallal's Digest* (4th Ed, 2014 Reissue) perenggan 580–672.

Untuk kes-kes mengenai s 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952, lihat 4(1) *Mallal's Digest* (4th Ed, 2014 Reissue) perenggan 400–608.

Kes-kes yang dirujuk

Abdulloh Saofi v PP [2013] 2 MLJ 640, MR (dirujuk)

Balachandran v PP [2005] 2 MLJ 301, MP (dirujuk)

Choo Yoke Choy v PP [1992] 2 MLJ 632, MA (dirujuk)

Herchun Singh & Ors v PP [1969] 2 MLJ 209, MP (dirujuk)

Isidro Leonardo Quito Cruz v PP [2013] 2 MLJ 1, MP (dirujuk)

Lee Ah Seng & Anor v PP [2007] 6 MLJ 1 (dirujuk)

Mohamad Radhi bin Yaakob v PP [1991] 3 MLJ 169; [1991] 1 CLJ 311, MA (dirujuk)

Nasaruddin bin Daud & Anor v PP and another appeal [2010] 6 MLJ 35; [2010] 8 CLJ 21, MR (dirujuk)

Parlan bin Dadeh v PP [2008] 6 MLJ 19, MP (dirujuk)

PP v Abdul Rahman bin Akif [2007] 5 MLJ 1; [2007] 4 CLJ 337, MP (dirujuk)

Timhar Jimdani Ong & Anor v PP [2010] 1 MLJ 775; [2010] 3 CLJ 938, MR (dirujuk)

Wan Marzuki bin Wan Abdullah v PP [2008] MLJU 285; [2008] 4 CLJ 631, MR (dirujuk)

Undang-undang yang dirujuk

Akta Dadah Berbahaya 1952 ss 2, 39B(1)(a), 39B(2), 40A

Rayuan daripada: Perbicaraan Jenayah No 45A-01 Tahun 2010 (Mahkamah Tinggi, Alor Setar)

Pyara Singh a/l Dara Singh (Andrew Paul & Assoc) bagi pihak perayu.

Mohamad Abazafree bin Mohamad Abbas (Timbalan Pendakwa Raya, Jabatan Peguam Negara) bagi pihak responden.

Rohana Yusuf HMR (menyampaikan penghakiman mahkamah):

[1] Perayu, Nasarudin bin Mohd Nopiah telah dituduh dan dibicarakan di Mahkamah Tinggi Alor Setar dengan pertuduhan mengedar 381g kanabis, satu kesalahan di bawah s 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 ('ADB') yang boleh dihukum di bawah s 39B(2) Akta tersebut.

- A [2] Perayu telah dipanggil membela diri, didapati bersalah dan disabitkan dengan pertuduhan. Perayu telah dijatuhkan hukuman mati pada 15 Mei 2011. Perayu kini merayu terhadap keseluruhan keputusan tersebut.
- B [3] Kami telah mendengar rayuan perayu pada 11 April 2014 dan di akhir pendengaran telah memutuskan dengan sebulat suara bahawa rayuan perayu adalah tidak bermerit dan dengan itu telah ditolak.
- C [4] Kes pendakwaan bermula pada 13 Januari 2007, jam lebih kurang 11.15 pagi di mana 'SP3', 'SP4' dan ASP Meor berjumpa sumber di kawasan Stadium Alor Setar. SP3 dan SP4 adalah 'agent provocateur' yang dilantik. Sumber memperkenalkan SP3 kepada 'Din' melalui telefon. Din adalah merupakan perayu. Selepas perkenalan itu, SP3 berbincang melalui telefon dengan perayu dan minta bekalan dadah. Oleh kerana perayu tidak kenal SP3, perayu
- D bersetuju untuk menjual hanya 1/4kg dadah kepada SP3. SP3 dan perayu bersetuju waktu pembelian dan penyerahan dadah itu ditetapkan pada 14 Januari 2007.
- E [5] Pada hari yang dijanjikan, 14 Januari 2007 jam lebih kurang 3.20 petang SP3 dan SP4 pergi ke Petronas Shahab Perdana menaiki kereta Kancil WLQ 4095. SP3 menelefon perayu dan perayu meminta supaya SP3 tunggu sebentar sementara beliau dalam proses mendapatkan 'barang' (dadah tersebut). Perayu kemudian menelefon SP3 supaya pergi ke Taman Selera Mergong.
- F [6] SP3 dan SP4 pun pergi ke Taman Selera Mergong. SP3 turun dari kereta Kancil dan berjumpa dengan perayu yang datang ke situ menunggang motosikal hitam jenis Honda EX5 nombor pendaftaran KBK 490. SP3 berbincang dengan perayu untuk pengurangan harga tetapi tidak dipersetujui
- G oleh perayu memandangkan itu merupakan transaksi mereka yang pertama. SP3 cuba menunjukkan duit belian yang dia bawa tetapi perayu menolak kerana barang belum sampai. Perayu beredar dan memaklumkan SP3 yang dia akan datang menaiki Range Rover bersama rakannya dan meminta SP3 mengekori Range Rover itu. Apabila Range Rover berhenti 'barang' akan
- H diserahkan kepada SP3.
- I [7] SP3 memaklumkan kepada 'SP5' mengenai perkembangan yang berlaku. Seterusnya, SP3 nampak sebuah Range Rover warna biru gelap nombor pendaftaran PCR 532 dinaiki oleh perayu dan seorang pemandu. SP4 bersama SP3 mengekori Range Rover itu yang kemudiannya berhenti di depan kedai Zaza Green Floral. Pasukan serbuan yang bersedia di situ yang diketuai oleh SP5 menahan Range Rover dan SP5 nampak perayu berlari keluar ke celah pokok, membawa satu beg plastik hijau di tangan kanannya. 'SP7' dan anggota pasukan serbuan mengejar perayu.

- [8] Semasa cuba melarikan diri, perayu terjatuh ke dalam longkang. SP7 mengangkat perayu dari longkang. Pada masa itu plastik hijau yang dibawanya masih terlilit di tangan kanan perayu. SP7 menyerahkan perayu dan plastik hijau itu kepada SP5. SP3 dan SP4 beredar dari situ selepas melihat SP5 dan pasukannya menahan perayu dan pemandu Range Rover tersebut. SP5 memeriksa plastik hijau (eksh P20) di tempat kejadian dengan disaksikan oleh perayu bersama pemandu. Di dalam plastik hijau itu didapati satu ketulan mampat tumbuhan kering disyaki kanabis dalam keadaan basah kerana terjatuh dalam longkang bersama perayu. SP5 juga memeriksa Range Rover dan menjumpai dalam 'arm rest' satu uncang kain jenama 'Ray Ban' mengandungi ketulan mampat tumbuhan kering (eksh P23). A
B
C
- [9] Perayu dan pemandu Range Rover ditangkap dan dibawa ke Balai Polis Kota Setar bersama barang-barang yang dirampas. SP5 membuat laporan polis dan kemudiannya menyerahkan perayu, pemandu dan barang-barang kes kepada pegawai penyiasat ('SP8'). Ketulan mampat yang dirampas dari plastik hijau yang perayu lilit di tangan kanannya dihantar ke Jabatan Kimia. 'SP6', ahli kimia mengesahkan ketulan mampat tumbuhan itu adalah kanabis seberat 381g (eksh P19A). D
E
- [10] Di akhir kes pendakwaan, YA hakim bicara mendapati bahawa pihak pendakwaan telah berjaya membuktikan satu kes prima facie terhadap perayu dan telah mengarahkan perayu untuk membela dirinya.
- [11] Perayu di dalam pembelaannya menyatakan bahawa, pada 14 Januari 2007 jam lebih kurang 2.30 petang, dia pergi ke Pejabat Pelajaran di Shahab Perdana untuk urusan penukaran sekolah anak lelakinya Mohd Napidi Afifi. Kemudian dia terima panggilan telefon daripada Jalil yang menyuruh dia datang ke rumahnya di Taman Wira Mergong. Jalil meminta perayu menemaninya untuk berjumpa seorang kawan. Perayu menaiki Range Rover Jalil. Selepas bergerak 15 meter, Jalil berhentikan Range Rovernya di tepi jalan di Jalan Sultanah Sambungan. Selepas itu, Jalil menyuruh perayu keluar dari Range Rover untuk melihat sama ada kawan dia mengekori mereka dari belakang. Perayu keluar dan sebaik sahaja membuka pintu, dia terdengar sergahan yang kuat iaitu jeritan 'Hoi!'. Perayu juga dengar yang bonet Range Rover ditepek kuat. F
G
H
- [12] Perayu menyatakan dia terkejut dan keluar meluru ke tepi longkang. Dia terjatuh ke dalam longkang, kepalanya berdarah, tangan kanan patah, lutut sendi dan buku lali pecah. Dia lihat beberapa orang datang dan menyuruh dia naik. Perayu cuba naik tetapi gagal kerana tangannya terkulai. Mereka menarik tangannya dan membawa dia naik ke atas rumput tepi longkang dan menggarikannya. I

- A [13] Perayu dibawa ke Range Rover di mana Range Rover itu diselongkar. Di tepi 'handbrake' satu bungkusan barang telah dijumpai iaitu satu beg plastik dengan sarung Ray Ban. Kemudian mereka membawa perayu dan Jalil ke rumah Jalil. Mereka menggeledah rumah Jalil dan menjumpai dua paket berisi dadah.
- B [14] Perayu menjelaskan yang dia melarikan diri kerana disergah dengan kuat. Perayu berkata yang beliau bertindak demikian kerana pada masa itu beliau sedang diburu oleh *Ah Long* akibat gagal membayar hutang. Perayu menafikan membawa dadah dan menafikan yang dadah itu adalah kepunyaannya.
- C [15] Di dalam petisyen rayuannya perayu telah menimbulkan sembilan alasan rayuan. Namun begitu, ketika berhujah di hadapan kami peguam perayu menekankan kepada isu-isu seperti berikut; bahawa tidak wujud kes prima facie kerana terputusnya rantaian keterangan pendakwaan apabila, laporan polis (P12) tidak menyebut adanya *agent provocateur*, keterangan mengatakan beg plastik yang dikatakan terkoyak tidak selari dengan laporan kimia (P18) yang tidak menyebut tentang beg plastik terkoyak, terdapat percanggahan keterangan mengenai dadah terlilit di tangan perayu. Seterusnya peguam perayu juga berhujah bahawa 'mens rea' telah gagal dibuktikan di dalam kes ini.
- D [16] Isu pertama yang diujahkan oleh peguam perayu berkait dengan kewujudan kes prima facie. Peguam perayu berhujah bahawa YA hakim bicara telah khilaf dalam dapatannya kerana terputusnya rangkaian keterangan kes pendakwaan atas beberapa alasan-alasan berikut. Pertamanya, apabila laporan polis (eksh P12) yang dibuat oleh SP5 tidak menyebut langsung tentang wujudnya *agent provocateur* manakala kes pendakwaan adalah semata-mata berteraskan *agent provocateur*. Keduanya, mengenai keterangan tentang beg plastik hijau (P20) yang dikatakan terkoyak tetapi keterangan oleh ahli kimia (SP8) dan juga laporan kimia (eksh P18) tidak menyebut tentang perkara ini. Peguam perayu juga menimbulkan isu mengenai keterangan yang dadah terdapat dililit di tangan perayu, yang dikatakan tidak selaras dengan keterangan SP4 di mahkamah bahawa selepas tangkapan, perayu bersetuju untuk serahkan kanabis, dan kemudiannya perayu mengambil barang tersebut.
- E [17] Sebelum hujahan-hujahan mengenai alasan rayuan ini diberi penelitian, adalah wajar untuk diimbaskan kembali dapatan YA hakim bicara tentang wujudnya satu kes prima facie. YA hakim bicara telah membuat huraian terperinci di dalam penghakiman beliau terhadap keterangan yang dikemukakan semasa membuat dapatannya bahawa terdapatnya satu kes prima facie. Secara ringkasnya YA hakim mendapati melalui keterangan
- F
- G
- H
- I

saksi-saksi SP3, SP4 dan SP7 telah dibuktikan bahawa perayu mempunyai jagaan dan kawalan terhadap dadah tersebut. Semasa ditangkap perayu walaupun terjatuh dalam longkang masih lagi mempunyai beg plastik hijau bersamanya. YA hakim bicara telah dengan betulnya membuat satu inferens tentang pengetahuan perayu tentang dadah berlandaskan juga bahawa terdapat perbincangan di antara perayu dengan SP3 untuk urusan jual beli dadah dan reaksi perayu melarikan diri ketika diserbu oleh pihak polis.

A

B

[18] Seterusnya, terdapat juga keterangan jelas dan terus tentang pengedaran dadah mengikut apa yang ditakrifkan di bawah s 2 ADB kerana wujudnya urusan jual beli di antara perayu dan SP3. Keterangan SP3 sebagai *agent provocateur* adalah kompeten dan telah diterima pakai oleh YA hakim bicara di bawah s 40A ADB. Perjanjian yang dicapai tentang penyerahan dadah yang merupakan intipati penting untuk membuktikan pengedaran secara jual beli di bawah s 2 ADB telah juga terbukti.

C

D

[19] Kami dapati dapatan YA hakim bicara tentang wujudnya kes prima facie adalah berdasarkan dapatan fakta seperti mana diputuskan oleh Mahkamah Persekutuan dalam kes *Wan Marzuki bin Wan Abdullah v Public Prosecutor* [2008] MLJU 285; [2008] 4 CLJ 631. Kedudukan undang-undang amatlah jelas yang mahkamah ini di peringkat rayuan mempunyai bidang kuasa terhad untuk campur tangan di dalam dapatan fakta YA hakim bicara, kecuali terdapatnya kekhilafan yang boleh dirayukan (sila lihat kes *Nasaruddin bin Daud & Anor v Public Prosecutor and another appeal* [2010] 6 MLJ 35; [2010] 8 CLJ 21, *Timbar Jimdani Ong & Anor v Public Prosecutor* [2010] 1 MLJ 775; [2010] 3 CLJ 938 dan *Mohamad Radhi bin Yaakob v Public Prosecutor* [1991] 3 MLJ 169; [1991] 1 CLJ 311).

E

F

[20] Hujahan peguam perayu yang kes ini tidak melibatkan *agent provocateur* semata-mata atas alasan yang perkara ini tidak dilaporkan dalam laporan polis (P12) adalah tidak bermerit. Terdapat nas-nas daripada keputusan mahkamah ini dan juga Mahkamah Persekutuan yang memutuskan bahawa laporan polis bukanlah satu keterangan substantif. Laporan polis bukanlah boleh dianggap satu ensaiklopedia yang seharusnya mengandungi segala fakta kes. Ia juga tidak menentukan permulaan dan pengakhiran sesuatu kes (sila lihat *Abdulloh Saofi v Public Prosecutor* [2013] 2 MLJ 640). Manakala keterangan di mahkamah oleh semua saksi pendakwaan jelas membuktikan penglibatan *agent provocateur* dan seharusnya diberi pertimbangan wajar oleh YA hakim bicara (sila lihat *Herchun Singh & Ors v Public Prosecutor* [1969] 2 MLJ 209 dan *Balachandran v Public Prosecutor* [2005] 2 MLJ 301).

G

H

I

[21] Peguam juga berhujah wujudnya percanggahan keterangan di antara saksi-saksi pendakwaan. SP5 dalam di mahkamah memberi keterangan bahawa perayu membawa beg plastik mengandungi dadah (P20) dan lari dari

- A kereta Range Rover. Manakala SP4 dan SP3 pula dalam keterangan mereka berkata yang perayu lari dari kereta tanpa menyatakan bahawa perayu membawa dadah bersamanya. Lagipun SP4 dalam soalan semula menjelaskan yang selepas tangkapan, perayu bersetuju untuk serahkan kanabis, kemudian perayu dikatakan mengambil 'barang'. Adalah diujahkan oleh peguam perayu
- B bahawa sekiranya keterangan SP5 menyatakan bahawa dadah terlilit di tangan perayu bagaimanakah pula perayu boleh dikatakan mengambil dadah untuk di serahkan, seperti yang dikatakan oleh SP4, dalam keterangannya.
- C [22] Begitu juga tentang keterangan mengenai beg plastik terkoyak. Peguam perayu berhujah sekiranya benar beg plastik itu terkoyak kenapa pula ahli kimia (SP8) dan laporan kimia (P18) tidak menyebut tentang perkara ini.
- D [23] Dalam hal ini kami mendapati sukar untuk bersetuju dengan peguam perayu bahawa terdapat sebenarnya satu percanggahan keterangan di antara saksi-saksi. Sekiranya pun keterangan-keterangan ini adalah satu percanggahan, kami bersetuju dengan hujahan TPR yang ianya adalah satu perkara remeh yang mengikut tabiat manusia lazimnya berlaku (sila lihat kes *Lee Ah Seng & Anor v Public Prosecutor* [2007] 6 MLJ 1 (FC). Dengan itu
- E tidaklah menjadi satu perkara yang aneh begi SP3 dan SP4 untuk tidak menyebut sama ada perayu lari bersama dengan beg plastik P20. Apa yang penting ialah bila perayu ditangkap ketika jatuh dalam longkang, P20 ada bersamanya. Begitu juga mengenai sama ada beg plastik itu terkoyak atau tidak. Walaupun ahli kimia tidak menyebut perkara ini di dalam laporannya
- F mahupun dalam keterangannya, ianya tidak mempunyai apa-apa kesan terhadap kes pendakwaan. Lagipun apa yang penting dalam laporan kimia dan keterangan ahli kimia ialah ujian beliau tentang dadah tersebut.
- G [24] Isu percanggahan yang diujahkan oleh peguam perayu adalah jelas tidak mengugat kes pendakwaan. Kami juga telah meneliti rekod rayuan dan mendapati tidak pun wujud soalan-soalan berkaitan apa yang dikatakan percanggahan kepada saksi pendakwaan semasa bicara di Mahkamah Tinggi. Kami dapati, dapatan YA hakim bicara ternyata telah dibuat bersandarkan analisa jelas tentang inti pati yang perlu dalam mewujudkan satu kes prima
- H facie dan adalah berlandaskan keterangan jitu di hadapannya.
- I [25] Pada hemat kami tidak terputusnya rangkaian keterangan kes pendakwaan semata-mata di atas alasan terdapatnya percanggahan yang begitu remeh. Dapatan YA hakim bicara bahawa terdapatnya kes prima facie adalah berlandaskan alasan kuat dan keterangan yang jitu seperti mana dirumuskan di atas dan tidak ada sebab untuk kami mengganggu-gugat keputusan yang sedemikian.
- [26] Seterusnya kami juga mendapati hujahan peguam perayu bahawa tiada

wujudnya ‘mens rea’ di dalam kes ini adalah tidak bermerit. Di dalam penghakimannya YA hakim bicara telah dengan jelas menghuraikan dapatan tentang milikan serta pengetahuan perayu apabila dadah ditemui terlilit di tangannya berlandaskan kes Mahkamah Agung *Choo Yoke Choy v Public Prosecutor* [1992] 2 MLJ 632. Hakikat bahawa perayu mempunyai pengetahuan, apabila cuba melarikan diri ketika ditangkap adalah satu inferens berpandukan kes *Parlan bin Dadeh v Public Prosecutor* [2008] 6 MLJ 19. Namun begitu keterangan dan fakta yang diambil kira oleh YA hakim bicara adalah berdasarkan keseluruhan kes dan tidaklah wajar dipetik secara berasingan. Kami telah juga meneliti keterangan pendakwaan dan kami dapati YA hakim bicara tidak membuat apa-apa kekhilafan tentang dapatannya dan kami berpuashati yang perayu mempunyai milikan serta pengetahuan tentang dadah tersebut.

[27] Seterusnya, kami dapati YA hakim bicara telah juga memberikan penelitian yang wajar terhadap pembelaan yang dikemukakan oleh perayu. YA hakim bicara telah mengguna pakai ujian yang tepat sebagaimana diputuskan di dalam kes *Public Prosecutor v Abdul Rahman bin Akif* [2007] 5 MLJ 1; [2007] 4 CLJ 337. YA hakim bicara mendapati pembelaan perayu adalah penafian semata-mata dan ianya satu pembelaan yang gagal menimbulkan keraguan menasabah terhadap kes pendakwaan. Lagipun ‘demeanour’ perayu semasa memberi keterangan adalah didapati meragukan oleh YA hakim bicara. Dapatan YA hakim tentang ‘demeanour’ saksi juga adalah satu dapatan yang tidak wajar diganggu oleh mahkamah ini di peringkat rayuan (sila lihat *Lee Ah Seng & Anor v Public Prosecutor* [2007] 6 MLJ 1, *Isidro Leonardo Quito Cruz v Public Prosecutor* [2013] 2 MLJ 1).

[28] Mengambil kira keterangan di dalam rekod rayuan di hadapan kami pada keseluruhannya, kami berpuas hati bahawa YA hakim bicara tidak membuat apa-apa kekhilafan dari segi fakta ataupun undang-undang yang mewajarkan kami campur tangan terhadap dapatan yang telah dibuat. Dengan itu, kami mendapati bahawa alasan-alasan rayuan perayu adalah tidak bermerit. Kami juga dapati bahawa sabitan dan hukuman yang dibuat oleh YA hakim bicara adalah bertepatan dan disokong oleh keterangan yang kuat. Kami seterusnya dengan sebulat suara menolak rayuan perayu dan mengesahkan sabitan dan hukuman oleh YA hakim bicara.

Rayuan ditolak dan sabitan dan hukuman disahkan.

Dilaporkan oleh Kanesh Sundrum